இப்போது என் உள்ளத்தைத் துளைத்தெடுத்து அதில் குழப்பத்தை எழுப்புவதும் அந்த வாதியின் கேள்விதான். மனைவிக்கு உடம்பு சரியாக இல்லை, அவளை அவள் அம்மாவிடம் அனுப்பிவிட்டால் பரவாயில்லை என்றேன். அப்பா இருக்கட்டும் போனது. மனைவிதான் இப்படி வேறுமென்று என்னைவிட்டுப் பிரிப்படுத்து பார்க்கிறாள் என்று அவருக்குப் பட்டுவிட்டது.

இதோ படுக்கும் பெண்ணைப் போல் வாழ்க்கையில் இனிமையை நாடுபவனைத் தவிர, இளமையை இருமிக்க வண்டுதைத்திருக்கு உள்ள ஊக்கமோ பொறுமையோ அவனிடத்தில் காணப்படவில்லை — தந்தை மனைவியுடன் கலந்து யோசித்தார். பள்ளிக்கூடத்தில் இல்லாக் கொடுப்பதைத் தவிர வீட்டிலும் வாத்தியார் வைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். இன்னொரு குழந்தை இருக்க, மற்றொரு குழந்தை தன்னிடம்தான் வண்டு வருவது போல் வாத்தியாருக்கு சொத்தையாவது படிப்பு ஏறும் என்று எண்ணினார்.

~~[illegible]~~ மனிதன் பொருளையும் பெண்ணையுமே உயர்வானதாக மதிப்பிடுகிறான் — பொன்னைப் போன்றதே, உயிரைக் காட்டிலும் மானத்தையே, தன்னையும் தன்மானமே பெரிதென்று எண்ணுகிறான்.

ஜாதி நீதி (162) ராஜ தந்திரம்

ஜாதியும் தர்மமும் வெவ்வேறு வழியங்கள். ஒன்று தேசாசாரத்தையும் குலாசாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. மற்றொன்று சத்தியம், தவம், கருணை இவற்றை சாதனமானது. தர்மத்தை ஒப்புக் கொண்டு போகும் போது, ஜாதியை ஒப்புக் கொண்டு போவதாகவோ, ஜாதியை ஒப்புக் கொண்டு போகும்போது தர்மத்தை ஒப்புக் கொள்வதாகவோ கட்டாயம் இல்லை. ஜாதியை ஒப்புக் கொள்ளாத போது கஷ்டத்தை எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. தர்மத்தையும் கஷ்டத்தை சமாளித்து நிற்க முடியாது.

இலக்கு எதிரே (434) ரா. மு. தேசிகன்

அவர்கள் என்னை ஒரு நாள் அறிமுகப்படுத்தினார். என் வாழ்க்கையின் சம்பவம் ஒரு மகத்தான போராட்டத்தை தணித்து நிற்கின்றன. கற்பனைகள் எல்லாம் என் மனதை மயக்கும் தெய்வீக நினைவிக்கின்றன. நினைவுகளின் உருவங்களை என் மனத் திரையில் எழுதிக் கொண்டேன்.

வெள்ளை வெற்றியைச் சூழும் காட்சித் தூரியன் போல் கொடிப்பிடிக்கும் அவள் வெற்றியை நோக்கும் நெஞ்சம் —

மரணத்தை எப்போதும் நினைக்கலாம்? மரணத்தின் மத்தியிலே இருப்பும் விளையாட்டும் இல்லையா? மலரைக் கொய்தான் மலர்கிறது; உள்ளத்தைக் கவர்கின்ற கானம் கேட்கத்தான் கேட்கிறது. மனத்தின் மங்கல ஒலியும் இருவர்களின் இளநகையும் மரணத்தைப் பரிகசிக்காமற் போகவில்லை. கணத்திற்குக் கணம் வளர்கின்ற இளமையின் வனப்பும், மலர் மணத்தை ஏந்தி வரும் மந்த மாருதமும், இசை பாடித் திரியும் ஓடைகளின் பண்ணொலியும், தனக்குள்ளே மறைந்து செல்லுகிற அந்திப் பொழுதினுடைய உருவமும் எல்லாம் சேர்ந்து பேரானந்தம் உணர்த்துகின்ற அவர் மனதில் எழுப்பிவிட்டன.

உருகு நிலம் போல பள்ளங் குழிகள் வழிந்து அவன் கைத்தில் கண்ணீர் அருவி பாய்ந்தது